

Medbørstiderne kommer; det er ikke sikkert, det bliver os, som faar Brug for denne Lære. Men *skulde* vi være saa lykkelige at faa Brug for den, vil jeg haabe, at vi mindes den og holder den i Ære.

Det ærede Medlem gentog sit Spørgsmaal om, hvor længe denne Undersøgelse af Industriens Forhold skulde vare. Ja, jeg kan ikke give det ærede Medlem hverken Dag eller Klokkeslæt, den skal vare, indtil den er fuldført, og Regeringen er da rede til straks at tage Stilling dertil. Det drejer sig her ikke blot om en Undersøgelse af de industrielle Forhold, men ogsaa om en Undersøgelse af, hvorvidt det er muligt at tilvejebringe en Krisehjælp uden at gøre Skade ved, at man fastholder selve Krisens Aarsager, thi hvis man gør det, antager jeg dog, at det konservative Folkeparti vil være enig med os i, at saa foretager vi Kriseforanstaltninger, der kun virker i en uheldig Retning.

I øvrigt vil jeg overfor det ærede Medlem Hr. Pürschel udtale min Anerkendelse af, at det lille korte Afsnit i hans Tale i Gaar, der handlede om god Villie, i Dag blev fremhævet paa en saadan Maade, at jeg for mit Vedkommende tør nære Forhaabninger om, at det rent saglige Arbejde med de fremsatte Lovforslags Behandling vil kunne føre til et Resultat, der er tilfredsstillende for hele Samfundet.

Sluttelig skal jeg til det ærede Medlem Hr. Rode sige, at det var i alt Fald ikke min Mening med mine Udtalelser før — jeg tør maaske sige, at det ærede Medlem har misforstaaet mig, muligvis er Fejlen min — at give Udtryk for, at Regeringen er af den Opfattelse, at intet som helst i de Forslag, som Socialdemokratiet har fremsat, er brugbart. Det er jo ganske rigtigt, som det ærede Medlem mindede om, at man fra forskellige Partier, og vel paa visse Omraader fra alle Partier, var villig til at give disse Forslag Tilslutning. Der er f. Eks. Eksportkreditte, som anvendes i Øjeblikket i saa stor Udstrækning, som det er ønskeligt, og vi mener ogsaa, der findes andre Enkeltheder, som vi er villige til at anvende, som vi anvender, og som vi eventuelt ogsaa i Fremtiden kan tage op til Anvendelse. Men naar jeg omtalte Socialdemokratiets Forslag i Modsetning til vore, var det Helheden, jeg tænkte paa. Socialdemokratiet benægter saaledes, at det alt for store Statsbudget, der opretholdes uden Hensyn til Kronestigningen, har nogen Andel i den økonomiske Krisetilstand, og nægter sin Medvirken til at bringe Orden til Stede i saa Henseende, og Partiet mener, at en Forøgelse af Stats-

kassens Forpligtelser, en Forøgelse af de offentlige Byrder ved nye Laan, Tilskud og Garantier er den Vej, der skal føre os ud af Krisen. Deroverfor siger jeg, at den Vej fører kun dybere ned i Sumpen efter min Mening — naturligvis mener Socialdemokratiet noget andet, ellers vilde de jo ikke have foreslaaet det, men det forandrer ikke Kendsgerningen, den, som vi alle kommer til at tage Stilling til. Her er det, jeg siger, at det ikke kan nytte noget at tro, at man naar frem ved blot at pille noget fra en Plan og noget andet fra en anden Plan, der kræves en mere maalbevidst og mere kraftig Aktion i Øjeblikket, hvis det skal nytte, end at blive staaende paa samme Sted og tage lidt fra begge Sider.

Det ærede Medlem mente, det var utænkeligt, at der kunde afsluttes Overenskomster af den Art, som jeg havde omtalt: at der vel blev fastsat visse Lønsatser, men at man fra Arbejdsgivernes Side tvivlede om, at Arbejdet kunde holdes i Gang. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem siger, at dette er utænkeligt, for det har vi jo netop set nu med en Arbejdsløshed, der omfatter — jeg vil ikke sige 90 000, for det er for en stor Del Sæsonarbejdsløshed, men i alt Fald et meget betragteligt Tal i de industrielle Fag; idet der ikke kan skaffes Arbejde til de gældende Lønninger. At saadanne Overenskomster er utænelige, kan jeg derfor ikke give det ærede Medlem Ret i. Det er jo saaledes, at Fagforeningerne i den Henseende har faaet en meget stor Magt og Indflydelse — og de, der mener, at det er ønskeligt og rigtigt, kan jo kun glæde sig derover —, men jeg vil blot sige, at den, der har Magten, kan ikke vedblivende fralægge sig det Ansvar, der følger med at have Magten.

Maa jeg saa til sidst sige til det ærede Medlem Hr. Holstein, at det Spørgsmaal, han rettede til mig, vistnok har fundet sin Besvarelse i Udtalelser, jeg tidligere har fremsat. Jeg skal tillade mig at gentage, hvad jeg i saa Henseende har sagt. Jeg har sagt, at Regeringen ikke stiller disse Forslag som et Ultimatum, men er rede til at forhandle om alle Enkeltheder, og jeg har føjet til, at det er Regeringens Opfattelse, at det, der her er Tale om, er et Minimum, ganske som det ærede Medlem udtrykte sig — det glæder mig, det ærede Medlem der er enig med Regeringen —, hvis det skal kunne siges, at Parikronen paa en blot nogenlunde tilfredsstillende Maade er gennemført i den offentlige Husholdning — jeg husker ikke Ordene nøjagtigt, men saadant noget lignende var det. Jeg tror